

Sygn. akt III Ca 1388/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Magdalena Balion-Hajduk (spr.)

Sędzia SO Roman Troll

Sędzia SR (del.) Maryla Majewska-Lewandowska

Protokolant Aldona Kocięcka

po rozpoznaniu w dniu 25 września 2018 r. w Gliwicach na rozprawie

sprawy z powództwa Miasta G.

przeciwko D. K.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 23 marca 2017 r., sygn. akt I C 927/16

oddala apelację.

SSR (del.) Maryla Majewska- Lewandowska SSO Magdalena Balion-Hajduk SSO Roman Troll

Sygn. III Ca 1388/17

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z 23 marca 2017 roku Sąd Rejonowy w Gliwicach oddalił powództwo Miasta G. przeciwko D. K. o zapłatę 1000,18 zł z ustawowymi odsetkami od 1 sierpnia 2015 roku oraz kwoty 387,42 zł tytułem skapitalizowanych odsetek.

Sąd Rejonowy ustalił, że Gmina G. jest właścicielem lokalu mieszkalnego położonego w G. przy ulicy (...). Głównym najemcą tego lokalu była R. R. - babcia pozwanej. Pozwana była zameldowana w tym lokalu do 8 lipca 2013 roku, potem zameldowana była w G. przy ulicy (...). Pomimo że zameldowana była lokalu przy ulicy (...), to właściwym miejscem zamieszkania było mieszkanie przy ulicy (...). Po śmierci głównej najemczynie lokal został oddany powódce. Datą telefonicznego zgłoszenia przekazania mieszkania był 17 kwietnia 2014 roku. Powódka wyliczyła odszkodowanie za bezumowne korzystanie z lokalu za miesiące od listopada 2011 do czerwca 2015 w kwocie 1387,60 zł i wezwała pozwaną do zapłaty zadłużenia powstałego z tytułu użytkowania lokalu.

Sąd Rejonowy oddalił powództwo jako bezzasadne albowiem powódka żądała odszkodowania za korzystanie przez pozwaną z lokalu bez tytułu prawnego od listopada 2010 roku do czerwca 2015 roku, a zatem do zastosowanie ma art.18 ust. 1 ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie kodeksu cywilnego. Sąd stwierdził, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na ustalenie, że pozwana zajmowała sporny

lokal okresie objętym żądaniem pozwu. Pozwana mieszkała w G. przy ulicy (...), a lokal mieszkalny należący do powódki odwiedzała z uwagi na zamieszkiwanie z nimi swojej babci. Fakt odbioru przez nią pisma do babci nie świadczy o tym, że w tym lokalu mieszkała. Odwiedzała babcię, mogła odbierać również jej korespondencję. Pomimo że pozwana była zameldowana do 8 lipca 2013 roku w tym lokalu, nie świadczy to o tym, że lokal ten zamieszkiwała. Okoliczności tej powódka nie wykazała zgodnie z art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.

Sąd Rejonowy oddalił wniosek z zeznań świadka Z. N., uznając iż przedłuży to jedynie postępowanie, a zgromadzony w sprawie materiał w zupełności odzwierciedla stan faktyczny.

Powódka w apelacji wniosła o zmianę wyroku i uznanie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów za obie instancje ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Zarzuciła naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. przez zaniechanie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego oraz wykroczenie poza swobodę jego oceny i w rezultacie błędną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, które to uchybienia miały istotny wpływ na rozstrzygnięcie sporu, w szczególności przez przyjęcie iż zameldowanie w spornym lokalu oraz odbieranie korespondencji przez pozwaną nie może świadczyć o tym, że pozwana w lokalu zamieszkiwała i korzystała z niego, a wobec tego jest zobowiązana do uiszczenia opłat z tytułu odszkodowania za bezumowne korzystanie z lokalu, naruszenia art. 217 § 2 k.p.c. przez niedopuszczenie dowodu zeznań świadka Z. N. na okoliczność wykazania, że w okresie objętym żądaniem pozwana zamieszkiwała w lokalu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest uzasadniona.

W toku postępowania odwoławczego sąd dopuścił i przeprowadził dowód z zeznań świadka Z. N., bo ostatecznie okazało się że takie świadek nosi nazwisko (powódka wskazywała nazwisko N.). Z zeznań świadka wynika, że świadek nie ma wiadomości, że pozwana mieszkała w G. przy ulicy (...). Świadek mieszka na tej ulicy pod nr. 8 tuż obok i nie pamięta kto mieszkał pod nr. 9, nikogo nie kojarzyła pod tym adresem. Apelacja zatem nie mogła odnieść skutku. Uzupelnione postępowanie dowodowe przed Sądem Okręgowym nie zmieniło w żaden sposób ustaleń faktycznych sądu pierwszej instancji, które sąd odwoławczy podziela i przyjmuje za własne. Postępowanie dowodowe nie dało podstaw do przyjęcia, że pozwana zamieszkiwała bez tytułu prawnego w lokalu należącym do powódki przy ulicy (...). Głównym najemcą była babcia pozwanej, a po śmierci babci pozwanej rodzina przekazała lokal powódce. Jak wynika z zeznań świadków – znajomych pozwanej, sąsiadów mieszkających przy ul. (...), dzielnicowego - pozwana z pewnością od 1987r. mieszkała i nadal mieszka w mieszkaniu przy ulicy (...), żaden z sąsiadów zawnioskowanych w charakterze świadków, a mieszkających w budynku powódki nie znał pozwanej i nie widywał jej pod numerem 9. Babcia pozwanej zmarła 31 marca 2014 roku, w lipcu 2013 roku pozwana przemeldowała się do mieszkania przy ulicy (...) w G.. Powódka domagała się zapłaty od pozwanej odszkodowania za bezumowne korzystanie z nieruchomości i taką podstawą faktyczną żądania sąd jest związany. Nawet gdyby uznać, czemu przeczy zebrany w sprawie materiał dowodowy, że pozwana mieszkała z babcią do lipca 2013 roku, to trzeba wskazać, że byłoby to w korzystanie z mieszkania na zasadzie użyczenia, a zatem w oparciu o tytuł prawny, a opłaty obciążałyby ją solidarnie z najemczynią, a nie na podstawie bezumownego korzystania z lokalu. Po śmierci babci lokal został przekazany powódce, brak jest więc jakichkolwiek podstaw do żądania zapłaty za kolejny okres aż do lipca 2015 roku. Chybiony był zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Ramy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymogami prawa procesowego, doświadczeniem życiowym oraz regułami logicznego myślenia, według których Sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonując wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 14 sierpnia 2012r. III AUa 620/12). Stawiając zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. należy wykazać, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Z tych względów za niewystarczające należy uznać przekonanie strony o innej niż przyjęta przez Sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i o ich odmiennej ocenie niż ocena dokonana przez Sąd (Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyrokach: z dnia 1 marca 2012r. I ACa 111/12; z dnia 3 lutego 2012r., I ACa 1407/11). Jeżeli zatem Sąd, ze zgromadzonego materiału dowodowego, wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny

dowodów i musi się ostać, chociażby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 8 lutego 2012r.; I ACa 1404/11). Co więcej dla skuteczności tak podniesionego zarzutu nie można poprzestać na stwierdzeniu, że dokonane ustalenia faktyczne są wadliwe, odnosząc się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Niezbędne jest wskazanie przyczyn, które dyskwalifikują postępowanie Sądu w zakresie ustaleń. Skarżący powinien zwłaszcza wskazać, jakie kryteria oceny zostały naruszone przez Sąd przy analizie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłuszne im taką moc przyznając. Biorąc pod uwagę wskazane wyżej kryteria nie sposób przypisać Sądowi Rejonowemu uchybień, które pozwalałyby na korygowanie poczynionych przez ten Sąd ustaleń faktycznych.

Sąd Okręgowy, mając powyższe na uwadze na mocy art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako nieuzasadnioną.

SSR(del.)Maryla Majewska-Lewandowska SSO Magdalena Balion – Hajduk SSO Roman Troll